Rocznik 1934. Nr. 25.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Swiętochłowice, dnia 23-go czerwca 1934 r.

Wychodzi co sobotę. . Redaktor w z.: Orliński, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 409 11.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 17 czerwca 1934 r.

w sprawie osób zagrażających bezpieczeństwu, spokojowi i porządkowi publicznemu.

(Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 473).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Art. 1.

Osoby, których działalność lub postępowanie daje podstawę do przypuszczenia, że grozi z ich strony naruszenie bezpieczeństwa, spokoju lub porządku publicznego, mogą ulec przytrzymaniu i przymusowemu umieszczeniu w miejscach odosobnienia, nie przeznaczonych dla osób skazanych lub aresztowanych z powodu przestępstw.

Art 2.

1. Zarządzenie co do przytrzymania i skierowania osoby przytrzymanej do miejsca odosobnienia wydają władze administracji ogólnej.

2. Postanowienie o przymusowem odosobnieniu wydaje sędzia śledczy na wniosek władzy, która zarządziła przytrzymanie; uzasadniony wniosek tej władzy jest wystarczającą podstawą do wydania postanowienia.

3. Odpis postanowienia będzie doręczony osobie przytrzymanej w ciągu czterdziestu ośmiu godzin od chwili jej przytrzymania.

4. Na postanowienie sędziego środki odwoławcze nie służą.

Art. 3.

O odosobnieniu orzeka sędzia śledczy, wyznaczony w tym celu przez kolegjum administracyjne właściwego Sądu Okręgowego. Właściwym jest sąd, w którego okręgu położone jest miejsce odosobnienia.

Art. 4.

1. Odosobnienie może być orzeczone na trzy miesiące; może być przedłużane w związku z zachowaniem się odosobnionego na dalsze trzy miesiące w trybie określonym w art. 2.

2. Odosobnieni mogą być zatrudnieni wyznaczoną im pracą.

Art. 5.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie i na obszarach, które określą rozporządzenia Rady Ministrów.

Prezydent Rzeczypospolitej

(—) I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów
i
Minister Spraw Wewnętrznych

(—) L. Kozłowski.

Minister Spraw Zagranicznych

(—) Beck.

Minister Spraw Wojskowych

(—) J. Piłsudski.

Minister Skarbu

(—) Wł. Zawadzki.

Minister Sprawiedliwości

(—) Czesław Michałowski.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

(—) Wł Jędrzejewicz.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych

(—) Nakoniecznikow Klukowski.

Minister Przemysłu i Handlu

(—) H. Floyar Rajchman

Minister Komunikacji

(—) M. Butkiewicz.

Minister Opieki Społecznej

(—) Jerzy Paciorkowski.

Minister Poczt i Telegrafów

(—) Kaliński.

2.

Zarządzenie policyjne

dot: zamknięcia szosy.

Z powodu naprawy szosy powiatowej Świętochłowice-Zgoda, zamykam takową dla wszelkiego ruchu kołowego od 20. VI. 34 r. aż do odwołania, na odcinku od ulicy Wolności do ulicy 11-go listopada w Zgodzie.

Przejazd odbywać się może w kierunku Zgody i odwrotnie ulicą Nowowiejską.

Świętochłowice, dnia 18. VI. 1934 r.

Naczelnik okręgu urzędowego

(—) W. Polak.

3.

Statut miejscowy

gminy Nowy Bytom

z dnia 19 kwietnia 1934 r.

o kanalizacji gminnej.

Na podstawie § 6 ordynacji o ustroju gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r. art. 19 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 17, poz. 30) i uchwały Rady gminnej z dnia 19 kwietnia 1934 r. postanawia się co następuje:

Postanowienie ogólne.

§ 1.

Kanalizacja gminna służy do odwadniania gruntów podlegających w myśl miejscowych przepisów policyjnych przymusowi przyłączenia.

§ 2.

Kto zamierza celem odwodnienia swą realność przyłączyć do kanalizacji gminnej, musi przedtem wnieść do miejscowej władzy policyjnej podanie o zezwolenie i zastosować się do postanowień niniejszego statutu. Postanowienie to odnosi się w całości również do wszelkich zmian (przeróbek, rozszerzeń itd.) istniejących instalacyj kanalizacyjnych.

§ 3.

1. Właściciele realności wykonują połączenia domowe na swój koszt.

2. Muszą oni przestrzegać obowiązujące w tym przedmiocie rozporządzenia i zarządzenia policyjne oraz są odpowiedzialni za nadużycia osób mieszkających lub przebywających w ich realnościach.

§ 4.

1. Do kanalizacji gminnej wpuszcza się:

a) ścieki domowe i gospodarcze,

b) odchody ludzkie z ustępów płuczkowych i pisoarów,

c) wody deszczowe,

d) spuszczaną z fabryk i zakładów przemysłowych wodę gorącą lub ścieki, które, o ile mógłyby szkodliwie działać na kanały, należy przez ochłodzenie, dezynfekcję, neutralizację lub w inny sposób unieszkodliwić.

2. Przedmiotów twardych jako to odpadki kuchenne, żwir, popiół, piasek, oraz materjałów łatwopalnych lub wybuchowych nie wolno odprowadzać do kanalizacji.

3. Zwyczajnych dołów kloacznych nie łączy się z kanalizacją.

Przepisy techniczne.

§ 5.

a) Średnice przewodów.

1. Ustanawia się następujące normalne średnice przewodów:

1) główne przewody łącznikowe	150 mm
2) przewody odciekowe podziemne	100 mm
3) od pojedyńczych zlewów kuchennych, wanien itp. najmniej	50 mm
4) pionowe przewody spustowe z ustępów płuczkowych	100—150 mm

2. Dla nieruchomości szczególnie obszernych lub o niezwykle obfitych ściekach, Zarząd gminny może przepisać większe średnice głównych przewodów.

3. Starą kanalizację domową Zarząd gminny może zwolnić od przepisów ustępów 3 i 4.

b) Układanie przewodów.

1. Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego powinny być ułożone w miarę możności w kierunkach prostych, najkrótszych; powinny posiadać należyty spadek i stanowić łącznie sieć najodpowiedniejszą. Przewody układa się, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające nieczystości z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzone na zewnątrz drogą najkrótszą.

2. Przewody układa się możliwie równolegle od najbliższej ściany w niejakiem oddaleniu od niej.

3. Zakręty robi się za pomocą krzywych rur o promieniu nie mniejszym niż 1 m, zaś w drugorzędnych przy średnicy do 100 mm włącznie 0,5 m, przy większej średnicy 1 m.

4. Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie mniejszym jak 60°. Tylko w wyjątkowych wypadkach wolno łączyć rury tak pionowe jak i poziome pod kątem prostym.

5. O ile możności przewody powinny być urządzone w taki sposób, ażeby woda z dachów i wanien wchodziła do przewodu głównego powyżej kuchen i klozetów.

6. Najwyższy punkt rury poziomej poza obrębem budynku powinien się znajdować najmniej na 0,80 m pod ziemią.

7. Od najniżej położonego i najwięcej oddalonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się do innych punktów, mających być skanalizowanemi aż do połączenia tychże z kanałem ulicznym lub przewodem głównym. Najbardziej celowym spadkiem rurociągu jest 1:50. Spadek mniejszy jak 1:100 jest wzbroniony.

8. W głównych przewodach nie wolno urządzać osadników i zamknięć wodnych.

c) Materjały budowlane.

1. Rury odpływowe używa się albo wyborowe kamionkowe, obustronnie polewane albo żelazne lane, wewnątrz i zewnątrz otoczone powłoką z laku asfaltowego lub posmołowane w stanie gorącym, odpowiadające obowiązującym przepisom.

2. Przewody wewnątrz budynku okryte lub położone w piwnicy w głębokości mniejszej jak 0,50 m pod ziemią muszą być z rur żelaznych lanych przepisanego rodzaju.

3. Jakość rur kamionkowych odpowiadać musi jakości rur, używanych przez Zarząd gminny do przewodów łącznikowych.

4. Wszystkie rury spustowe oraz ich przedłużenia przechodzące przez pomieszczenia mieszkalne są normalnemi rurami odprowadzającemi z lanego żelaza w myśl przepisów ust. 1.

5. Dachowe rury spustowe, rury wentylacyjne, służące do wentylacji przedłużenia rur spustowych mogą być cynkowe, o ile nie przechodzą przez pomieszczenia mieszkalne.

d) Uszczelnienia przewodów.

1. Rury kamionkowe spaja się na sznur smołowy oraz ciepły kit asfaltowy.

2. Rury żelazne lane mają szczeliwa ołowiane na sznur smołowy lub konopny.

3. Rury ołowiane i cynkowe spaja się lutowiem.

e) Urządzenia do czyszczenia przewodów.

1. Na silnych zakrętach i w końcach przewodów urządza się otwory do czyszczenia.

2. Otwór do czyszczenia przewodu łącznikowego urządza się przed jego wejściem na ulicę w miejscu dogodnie przystępnem.

3. Otwory do czyszczenia są hermetycznie zamykane, wodoszczelne i zaopatrzone w pokrywkę z ramki żeliwnej i klapy. Otwory w piwnicy urządza się w formie studzienki rozmiarów w świetle 0,80:0,80 m z prasowanej cegły na zaprawę cementową.

f) Zlewy.

1. Każde połączenie bez osadnika lub odtłustnika (zmywaki, zlewy) należy zaopatrzyć w siatkę lub kratkę nieruchomą, o otworach nie większych niż $^1/_2$ cm. Nad każdym zlewem znajduje się kurek wodny do czyszczenia.

2. Poniżej takiego przewodu umieszcza się zamknięcie wodne czynne, dogodne i łatwe do czyszczenia. Zarząd gminny może zarządzić wbudowanie zaporników, zabezpieczających od zalania przez prądy zwrotne z otworów, położonych pod powierzchnią ziemi.

3. W pomieszczeniach, w których używa się piasku do czyszczenia, w celu zabezpieczenia kanału ulicznego od osadów, urządza się osadniki w przewodzie bocznym.

4. Osadniki zaopatrzone w zamknięcie wodne powinny być metalowe, kamionkowe lub z innego materjału uznanego przez Zarząd gminny za równorzędny, oraz wodoszczelne.

5. Miednice zlewów z lanego żelaza muszą być wewnątrz emaljowane.

g) Rury spustowe deszczowe.

1. Rury deszczowe łączące się na zarządzenie Zarządu gminnego z kanałem ulicznym lub łącznikowym, powinny być z żelaza lanego ze szczeliwem ołowianem, na długości podstawy łączącej rurę stojącą z rurą odprowadzającą aż do wysokości 2 m ponad powierzchnią ziemi, powyżej zaś z blachy cynkowej. Spustowe rury deszczowe łączące się z kanałem ulicznym lub łącznikowym należy zaopatrzyć w dogodne osadniki listowia i piasku bez zamknięcia zapachowego według wzoru przepisanego przez Zarząd gminny.

2. Wyjątki wymagają zgody Zarządu gminnego.

3. Powyżej osadników dla listowia i piasku urządza się otwory powietrzne, któremi uchodzi powietrze wessane prądem wody.

h) Wpusty.

1. Woda z podwórzy, ogrodów, wogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów, zaopatrzonych w dostatecznie gęste kraty oraz wodoszczelne studzienki osadowe z namulnikiem. Studzienki osadowe są z betonu cementowego, kamionkowe, lanożeliwne lub z innego zdaniem Zarządu gminnego równorzędnego materjału.

2. Prześwit (rozpiętość w świetle) studzienki osadowej wynosi najmniej 35 cm. Poziom wody powinien się znajdować najmiej 60 cm powyżej dna studzienki, a najmniej 90 cm pod powierzchnią ziemi, jeśli studzienka znajduje się na wolnem powietrzu.

3. W odpływie urządza się zamknięcie wodne w postaci kolanka. Bezpośrednie boczne dopływy do studzienki osadowej np. fontann, ścieków deszczowych, dopuszcza się za zgodą Zarządu gminnego.

4. Każdą studzienkę zaopatrzyć należy w szczelne wiadro osadowe z obłąkiem i hakiem wystającym z wody.

i) Odtłustniki.

Pralnie, fabryki mydła, kuchnie restauracyjne, rzeźnie i inne zakłady wydzielające większe ilości odpadków tłuszczowych lub mydlanych dla zatrzymywania tych odpadków zaopatrza się w szczelne i łatwo dostępne odtłustniki według wzoru przepisanego przez Zarząd gminny. Odpływ odtłustników posiada zamknięcie wodne o głębokości najmniej 10 cm.

k) Ustępy płuczkowe i pisoary.

1. Miednica ustępowa powinna być sporządzona z dobrej glinki kamionkowej lub porcelany jako zbiornik płuczkowy z zamknięciem wodnemi widocznym odpływem o średnicy nie większej jak 9 cm. Miednicę łączy się z płuczką za pomocą ześrubienia.

2. Każdy ustęp zaopatrzony jest w płuczkę z wodą do przemywania miednicy. Przy każdem spłukiwaniu, spowodowanem pociągnięciem rączki lub urządzeniem samoczynnem, powinno z płuczki wlewać się nie mniej jak 6 litrów wody z szybkością dostateczną do miednicy. Dopływ wody, płuczkę i miednicę zabezpiecza się w sposób dostateczny od mrozu. Odnośnie ustępów silnie frekwentowanych jako to w szkołach, fabrykach, gospodach dopuszcza się wyjątki od powyższych przepisów za zgodą Zarządu gminnego. Zabrania się przemywać klozety wodą bezpośrednio z rur wodociągowych.

3. W pisoarach conajmniej główne dopływy zaopatruje się w zamknięcie wodne, 10 cm głębokie. Pisoary o więcej jak 2 miednicach zmywa się przez płuczkę zabezpieczoną od mrozu, która ciągle dopływającą wodę automatycznie w silnym promieniu wylewa. W pisoarach o nie więcej niż 2 muszlach ściennych i w pisoarach olejnych płukanie bezpośrednio urządzić wolno tylko za zewoleniem Zarządu gminnego.

4. Odchody z ustępów i pisoarów nie powinny przechodzić przez osadniki.

l) Wentylacja.

1. Każdy przewód spustowy o więcej jak jednym zlewie lub innym odpływie, oraz przewód z którym się łączy pisoar lub ustęp płuczkowy należy dla wentylacji szczelnie, bez zmiany przekroju, możliwie pionowo i z najmniejszem skrzywieniem przeprowadzić ponad dach domu i zaopatrzyć w kołpak. Przewody poziome są wzbronione. Każde umieszczenie ustępowe i pisoarowe ma osobną wentylację. Przewód wentylacyjny, mogący przeszkadzać pobliskim przestrzeniom mieszkalnym albo nieruchomościom należy wyprowadzić do wysokości najmniej 1 m powyżej danych ubikacyj. Rur wentylacyjnych nie wolno łączyć z kanałami wentylacyjnemi mieszkań.

2. Górne punkty zamknięć zapachowych z rurami wentylacyjnemi i spustowemi łączą rury o średnicy wewnętrznej 40 mm przy ustępach, a 30 mm przy innych odpływach.

3. Urządzone za zgodą Zarządu gminnego zamknięcia zapachowe bezpróżniowe nie wymagają oddzielnej wentylacji.

m) Istniejące instalacje kanalizacyjne.

Od powyższych przepisów Zarząd gminny może zwolnić:

1) istniejące przewody podziemne o przekrojach większych jak podane w § 5a, znajdujące się w dobrym stanie.

2) żelazne rury spustowe starych ustępów płuczkowych o przekroju większym jak podany w § 5a,

3) stare ustępy płuczkowe, odpowiadające naogół przepisom sanitarnym i budowlanym.

§ 6.

Osobne urządzenia.

Ze względów technicznych i zdrowotnościowych Zarząd gminny może poza powyższemi przepisać dalsze urządzenia kanalizacyjne wewnątrz nieruchomości (przepisy o urządzeniach odkwaszenia, chłodzenia, czyszczenia ścieków itd.) Właściciele domów obowiązani są zastosować się do tych przepisów.

§ 7.

Wykonanej instalacji kanalizacyjnej nie wolno wziąć do użytku przed odględnięciem i zbadaniem tejże przez organa Zarządu gminnego oraz odbiorem przez Naczelnika Okręgu Urzędowego.

§ 8.

1. Właściciel nieruchomości winien dbać o utrzymanie i czyszczenie kanalizacji.

2. Zamknięcie zapachowe, odtłustniki, osadniki wszelkiego rodzaju należy czyścić na czas, w szczególności osadniki najpóźniej wtedy, gdy poziom nagromadzonych osadów znajduje się 25 cm pod poziomem wody albo zawartość osadnika tworzy gruby muł lub przechodzi w zgniliznę.

§ 9.

Zarządowi gminnemu służy prawo każdej chwili poddać kontroli stan kanalizacji wewnętrznej oraz zarządzić usunięcie stwierdzonych braków i wykonanie potrzebnych przeróbek na koszt właściciela domu.

Opłaty
za korzystanie z kanalizacji gminnej.

§ 10.

Za używanie swych urządzeń kanalizacyjnych gmina Nowy Bytom pobiera opłatę kanalizacyjną według następnych postanowień.

Opłacie podlegają wszystkie zabudowania i niezabudowane grunty przyłączone do gminnej kanalizacji.

§ 11.

1. Za podstawę wymiaru opłaty kanalizacyjnej przyjmuje się katastralną wartość użytkową budynków przyłączonych bezpośrednio lub pośrednio do gminnej kanalizacji.

2. Jeżeli katastralna wartość użytkowa budynku jest mniejsza o conajmniej 10% przychodów w brutto, uzyskanych z budynku w roku poprzedzającym rok budżetowy tytułem czynszu najmu lub dzierżawy, to przyjmuje się faktyczny przychód ten za podstawę wymiaru opłaty.

3. Przy gruntach wolnych od podatku budynkowego wzgl. dla których nie ustalono wartości użytkowej lub czystego dochodu katastralnego przez Urząd Katastralny ustala Zarząd gminny wartość użytkowa lub czysty dochód danego gruntu.

§ 12.

Wysokość opłat ustala Rada gminna.

§ 13.

Opłatę wymierza Zarząd gminny, który należność opłaty uwidacznia w nakazach płatniczych doręczonych bez formalności zobowiązanemu.

§ 14.

1. Opłatę uiszcza się w kasie gminnej w 4 rach kwartalnych i to 15 maja, 15 sierpnia, 15 listopada i 15 lutego odnośnego roku budżetowego.

2. Za opłatę odpowiada właściciel gruntu przyłączonego do kanalizacji gminnej.

3. Kilku współwłaścicieli przedmiotu podlegającego opłacie ręczy za uiszczenie opłaty solidarnie.

§ 15.

1. Przeciwko wymiarowi opłaty kanalizacyjnej przysługuje płatnikowi prawo wniesienia sprzeciwu do Zarządu gminnego w terminie 4 tygodni od dnia otrzymania nakazu płatniczego, a przeciwko decyzji Zarządu gminnego wniesienie skargi w postępowaniu sporno-administracyjnem.

2. Sprzeciw lub skarga nie wstrzymuje obowiązku do uiszczenia wymierzonej opłaty.

§ 16.

Zobowiązany do uiszczenia opłaty właściciel powinien donieść do Zarządu gminnego przy równoczesnem przedłożeniu odnośnych akt i dowodów w ciągu 2 tygodni od dnia zmiany

a) o zmianie podmiotu prawa własności,

b) o zmianie substancji przedmiotu podlegającego opłacie.

§ 17.

W razie późniejszego przyłączenia gruntu do urządzeń kanalizacyjnych lub zmiany sposobu przyłączenia gruntu do urządzeń kanalizacyjnych powodujących zmianę stawki oznaczonej w § 13 oblicza się opłatę względnie wyższą stawkę od 1 dnia kwartału następującego po uskutecznieniu zmiany względnie przyłączenia gruntu do urządzeń kanalizacyjnych.

§ 18.

Na pisemne wezwanie skierowane do właściciela gruntu musi tenże złożyć w ciągu wyznaczonego terminu oświadczenie dotyczące dat ważnych dla wymiaru opłaty.

§ 19.

W wypadkach zupełnie wyjątkowych może Zarząd gminny płatnika od opłaty kanalizacyjnej częściowo lub całkowicie zwolnić.

§ 20.

Opłaty kanalizacyjne są opłatami publicznemi, stanowią obciążenie rzeczowe realności i w razie niewniesienia ich w czasie właściwym do kasy gminnej będą egzekwowane trybem administracyjnym wraz z ustawowemi odsetkami.

Postanowienia końcowe.

§ 21.

Osoby, działające wbrew niniejszym postanowieniom ulegną grzywnie do 350,— zł, o ile w myśl obowiązujących przepisów nie podpadną wyższemu wymiarowi kary.

§ 22.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia. Równocześnie traci moc obowiązującą ordynacja z dnia 12 lutego 1931 r. o pobieraniu opłaty kanalizacyjnej.

Zarząd gminny

(—) Basista

Naczelnik gminy.

Wydział Powiatowy
L. dz. Sm. 542.

Uchwala.

Zatwierdza się na podstawie art. 55 łącznie z art. 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. VII. 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23. III. 1933 r.

Świętochłowice, dnia 29. V. 1934 r.

Komisaryczny Wydział Powiatowy

(—) Szaliński, Sobel, Tkocz,

4.

Statut miejscowy

gminy Nowy Bytom

z dnia 19 kwietnia 1934 r.

o wodociągu gminnym.

Na podstawie § 6 ordynacji o ustroju gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r., art. 19 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. nr. 17 poz. 30) i uchwały Rady gminnej z dnia 19 kwietnia 1934 r. postanawia się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Publiczny wodociąg gminny pobieraną od Państwowych Zakładów Wodociągowych wodę dostarcza:

a) dla celów gospodarstwa domowego,

b) na potrzeby publiczne,

c) na cele przemysłowe,

§ 2.

O tem, które realności podlegają przymusowi przyłączenia do wodociągu gminnego, decydują miejscowe przepisy policyjne. Pobieranie wody z innego źródła może być dozwolone tylko za zgodą miejscowej władzy policyjnej.

§ 3.

1. Kto celem zaopatrzenia w wodę zamierza realność swą przyłączyć do sieci gminnej zapomocą prywatnego połączenia domowego lub odgałęzienia, musi przedtem wnieść do miejscowej władzy policyjnej podanie o zezwolenie.

2. Prawo zawierania z Zarządem gminnym umów, dotyczących przyłączenia realności do sieci wodociągowej, służy tylko właścicielowi realności, a za zgodą tegóż też najemcy lub użytkującemu.

§ 4.

1. Właściciele realności wykonują i utrzymują połączenia domowe i odgałęzienia na swój koszt.

2. Muszą oni przestrzegać obowiązujące w tym przedmiocie przepisy statutu miejscowego oraz rozporządzeń i zarządzeń policyjnych, ogólne przepisy o wykonaniu, utrzymaniu i nadzorze połączeń domowych przy państwowych zakładach wodociągowych, wreszcie są odpowiedzialni za nadużycia osób mieszkających lub przebywających w ich realnościach.

§ 5.

Gdy dzienne zużycie wody dla przedsiębiorstwa przemysłowego lub rolnego przeciętnie przekroczy 20 m^3, powinien dany właściciel wodę pobierać wprost od Państwowych Zakładów Wodociągowych. W tym wypadku musi dany właściciel, o ile będzie wchodziło w rachubę współużywanie sieci gminnej, z gminą zawrzeć osobną umowę i spełnić podane warunki.

§ 6.

Właściciele budynków, położonych przy ulicach lub odcinkach ulic, które w myśl obowiązujących przepisów miejscowych i policyjnych jeszcze nie są gotowe dla zabudowania i ruchu, jakoteż budynków, położonych w polu, nie mają prawa żądać wykonania przez gminę rurociągu dopływowego.

§ 7.

Zarządowi gminnemu przysługuje prawo chwilowego lub stałego zamknięcia czy też ograniczenia dopływu wody do poszczególnych lub do wszystkich realności, o ile okaże się to koniecznem ze względów technicznych lub bezpieczeństwa publicznego.

§ 8.

W razie pożaru należy odgałęzienia w promieniu 200 m, o ile nie są używane przez policję lub straż pożarną dla gaszenia pożaru, trzymać w zamknięciu; za wodę, pobraną z prywatnego odgałęzienia dla gaszenia pożaru otrzymuje właściciel, pobierający wodę przez wodomierz, na wniosek odszkodowania, którego wysokość ustala Zarząd gminny.

§ 9.

1. Zarządowi gminnemu przysługuje prawo umieszczenia na frontowych ścianach realności tabliczek orjentacyjnych, umożliwiających szybkie odnalezienie hydrantów i zasuw na ulicach.

2. Właściciele realności nie mogą sobie rościć do Zarządu gminnego jakichkolwiek pretensyj o odszkodowanie z powyższego tytułu.

§ 10.

1. Dopuszczalnem jest każdoczesne odwołanie zezwolenia na istnienie połączenia. Powinno mieć miejsce zwłaszcza wtedy, gdy na gruncie trwoni się wodę lub nie przestrzega obowiązujących przepisów.

2. Odwołanie zezwolenia nie stwarza żadnego tytułu do jakiegokolwiek odszkodowania od gminy.

Techniczne przepisy.

a) Rurociągi.

§ 11.

Otwieranie i zamykanie zasuwy na głównym przewodzie zasilającym realności może być wykonane wyłącznie przez uprawnione do tego organa Zarządu gminnego.

§ 12.

Przy każdem nawierceniu należy zainstalować do odgałęzienia dwa kurki zaworowe, a mianowicie jeden w chodniku 0,5 m od muru nieruchomości wzgl. frontu ulicy nieruchomości, drugi, zwykły kurek wentylowy, w nieruchomości samej. Właściciel nieruchomości może używać tylko kurek zaworowy umieszczony wewnątrz nieruchomości.

§ 13.

1. Wszystkie piony i odgałęzienia od nich mogą być wykonane tylko z rur żelaznych, ocynkowanych. Mniejszych średnic niż 13 mm nie wolno używać.

2. Rury wyżej wspomniane muszą wytrzymać ciśnienie 10 atmosfer bez odkształceń.

§ 14.

Rurociągi prowadzone pod ziemią mogą być wykonane tylko z rur żeliwnych wewnątrz i zewnątrz asfaltowanych, odpowiadających normom, wydanym przez Polski Komitet normalizacyjny.

§ 15.

Zarząd gminny jest uprawniony, o ile uważa to za potrzebne, przepisać średnicę przelotu odcinków rur, prowadzących do miejsc czerpania wody, oraz do wydania innych nie wyszczególnionych jeszcze postanowień odnośnie do technicznego wykonania rurociągów.

§ 16.

1. Do czerpania wody wolno używać tylko zawór śrubowych. Używanie kranów prostych lub stożkowych nie jest dopuszczalne.

2. Wlutowanie kurków wylotowych w rury ołowiane jest wzbronione; umocnienie tych kurków należy przy przyłączeniu do rur ołowianych wykonać zapomocą tarczki ściennej, a przy kutożelaznych przez. wśrubowanie do gwintów roszczepek.

§ 17.

1. Wszystkie rurociągi muszą być zabezpieczone przed działaniem mrozu. Rurociągi na podwórzach, w ogrodach i wogóle na terenach otwartych, nawet pomiędzy stojącemi budynkami, muszą być układane na głębokości conajmniej 1,5 metr pod powierzchnią ziemi, w budynkach zaś najmniej 0,50 m pod powierzchnią ziemi wzgl. podłogi.

2. Dla prowadzenia instalacyj wewnętrznych należy wybierać ściany nie wystawione na bezpośrednie działanie mrozu. W żadnym wypadku nie wolno rur zakładać na zimnych ścianach kurytarzy i sufitów.

3. Gdzie się to wyjątkowo umożliwić nie da, należy rury dobrze owinąć złemi przewodnikami ciepła n. p. filcem i zaopatrzyć w osobny przyrząd opróżniający.

4. Właściciele odgałęzień są zobowiązani zwrócić domownikom uwagę na niebezpieczeństwo zamarzania i poinformować ich o położeniu i obsługiwaniu przyrządów opróżniających, głównego zaworu przepustowego i innych zaworów przepustowych i kurków zaworowych.

5. Przed nadejściem mrozu należy wypróżnić i zamknąć rurociągi, których w porze zimowej nie używa się.

6. Pod każdem miejscem czerpania wody (kurkiem wodociągowym) wewnątrz budynku należy umieścić zlew z zamknięciem ozorowem oraz mocnem sitem.

7. Rurociągi winne być tak prowadzone, aby opróżnienie ich mogło być dokonane z łatwością.

8. Wszelkie wygięcia utrudniające lub uniemożliwiające całkowite opróżnienie instalacyj są niedopuszczalne.

9. Dla uniknięcia tworzenia się jam powietrznych nie mogą rury przy przejściu przez mury fundamentowe mieć położenia więcej płaskiego niż zewnątrz budynku, zwłaszcza do wnętrza budynku.

10. Wszelkie części rurociągu muszą być łatwo dostępne.

§ 18.

1. Wykonanego odgałęzienia nie wolno wziąć do użytku przed oględnięciem i zbadaniem tegóż przez organa Zarządu gminnego.

2. Zbadanie należy rozszerzyć na całość instalacji.

3. Za oględnięcie i odbiór odgałęzienia, które winno nastąpić przez organa Zarządu gminnego w ciągu tygodnia po zawiadomieniu go o skończeniu robót, należy za każdą kuchnię, łazienkę i klozet wodny uiścić przy wręczeniu atestu odbiorczego opłatę w kwocie 1,00 zł.

4. Przez zbadanie odgałęzienia Zarząd gminny nie obejmuje gwarancji za wykonanie robót i zużyte do nich materjałów.

§ 19.

Niniejsze postanowienia odnoszą się w całości również do wszelkich przeróbek i zmian istniejących instalacyj wodociągowych, jakie właściciel ma zamiar wykonać w swojej realności.

b) Hydranty pożarowe i aparaty specjalne.

§ 20.

1. Hydranty na realnościach prywatnych muszą posiadać gwinty odpowiadające nakrętkom węży Straży Pożarnej.

2. Hydranty pożarowe muszą być osłonięte szafką szklanną, zawierającą prócz samego hydranta, wąż parciany odpowiedniej długości, zaopatrzony w wylot mosiężny. Wąż parciany musi być stale połączony z hydrantem.

3. Zarządowi gminnemu przysługuje prawo kontrolowania sprawności hydrantów przez upoważnione do tego organa.

§ 21.

Wszelkie aparaty nieodpowiadające przepisom niniejszym, mogą być połączone z instalacją

tylko za pośrednictwem zbiorniczka, zaopatrzonego w wentyl pływakowy; w wyjątkowych wypadkach może Zarząd gminny zezwolić na istnienie takich urządzeń, gdy uzna je za wystarczająco pewne.

§ 22.

Zbiorniki zasilać można tylko zapomocą rur przelewowych. Każde połączenie, umożliwiające odpływ wody do rury głównej, jest niedozwolone.

§ 23.

Zasilenie kotłów parowych może się odbywać tylko za pośrednictwem osobnych zbiorników.

§ 24.

Dla spłukiwania klozetów muszą być użyte oddzielne zbiorniczki płuczące, zaopatrzone w wentyl pływakowy. Bezpośrednie spłukiwanie wodą klozetów jest niedopuszczalne.

§ 25.

1. Zarząd gminny ma prawo w każdej chwili skontrolować wszystkie aparaty i rurociągi w realnościach przez upoważnionych do tego urzędników lub funkcjonarjuszy swoich.

2. Za każdy aparat, który zostanie uznany na działający nieprawidłowo, opłaca właściciel realności kwotę równą 1,5-krotnemu wynagrodzeniu za 1 godzinę ślusarza gminnego.

3. Wszystkie stwierdzone niedokładności lub uszkodzenia w instalacji winien właściciel realności naprawić w terminie ustalonym przez miejscową władzę policyjną.

4. Jeżeli właściciel realności nie uskuteczni napraw w powyższym terminie, będą one na jego koszt wykonane w drodze przymusowej.

5. Po dokonaniu napraw Zarząd gminny ponownie kontroluje instalację, przyczem za aparaty należycie wyremontowane, opłaty już się nie pobiera.

§ 26.

Zarząd gminny ma prawo żądać bezzwłocznego usunięcia wszelkich aparatów włączonych do instalacyj, jeżeli uderzenia, powstające w rurociągach i instalacji przy zamykaniu zaworów tych aparatów wynoszą więcej niż 2 atmosfery.

c) Wodomierze.

§ 27.

1. Właściciel realności winien do połączenia domowego lub odgałęzienia wbudować wodomierz i utrzymywać go w należytym stanie.

2. Miejsce na umieszczenie wodomierza ustala Zarząd gminny.

3. Dla kilku w obrębie jednej realności miejsc czerpania wody wystarczy załączenie jednego wodomierza, o ile przepływa przezeń wszelka w realności zużyta woda.

4. Na pobieranie wody z sieci gminnej bez wodomierza może Zarząd gminny zezwolić tylko w zupełnie wyjątkowych wypadkach. Wtedy zużycie wody ustala się szacunkowo.

5. Pobieranie wody z realności przed wodomierzem pociąga za sobą natychmiastowe zamknięcie dopływu wody do instalacji.

§ 28.

1. Wodomierz należy umieścić w specjalnie na ten cel przeznaczonej studzience wodomierzowej.

2. Studzienka musi się znajdować w miejscu łatwo dostępnem, w należytym porządku i zabezpieczać wodomierz od działania mrozu i wody zaskórnej. Ew. braki po bezowocnem wezwaniu usuwa Zarząd gminny na koszt obowiązanego.

3. Jeżeli budynek nie posiada piwnic, można studzienkę wodomierzową umieścić poza obrębem budynku.

4. Przenoszenie lub wyłączanie wodomierzy jest bezwarunkowo wzbronione.

5. Zarząd gminny ma prawo w każdej chwili przystąpić do kontroli wodomierza

§ 29.

Za zamknięcie oraz ponowne otwarcie głównej zasuwy w interesie właściciela odgałęzienia Zarząd gminny pobiera opłatę w kwocie 2,— zł.

§ 30.

1. Wodomierze, których wskazania budzą jakiekolwiek wątpliwości, mogą być na żądanie właściciela realności lub Zarządu gminnego zbadane. Koszty badania, wybudowania i wbudowania oraz naprawy wodomierza ponosi właściciel realności. Gdy badanie dał przeprowadzić Zarząd gminny z własnej inicjatywy, ponosi on koszty badania, jeżeli okaże się, że wodomierz działa poprawnie. Badanie i naprawy wodomierzów wykonać mogą tylko osoby i firmy uprawnione do tego przez Zarząd gminny.

2. Na czas wyłączenia takiego wodomierza należy zastąpić go innym działającym poprawnie.

§ 31.

Właściciel realności lub najemca lub użytkujący winni starać się na swój koszt o to, by wodomierze były legalizowane.

§ 32.

Jeżeli wodomierz nie funkcjonuje, a pomimo to woda przez niego przepływa, będzie przyjęte jako przeciętne dziennie zużycie wody w okresie od ostatniego ustalenia do nowego odczytania wzgl. ustawienia nadającego się do użytku wodomierza, ilość wody, odpowiadająca średniej arytmetycznej z niezaczepionych wskazań wodomierza w 3-ch ostatnich miesiącach.

§ 33.

Gdyby Zarząd gminny dla ustalenia ilości zużytej wody przemysłowej domagał się załączenia osobnego wodomierza, właściciel obowiązany jest, żądaniu temu uczynić zadość.

Opłaty.

a) składki na koszt budowy sieci.

§ 34.

1. Od właścicieli realności mogą być ściągnięte po wykonaniu połączeń domowych lub odgałęzień jednorazowe składki na koszt budowy sieci gminnej.

2. Za przełożenie głównych rurociągów w całych ulicach mogą być pobierane również osobne składki.

3. Składki ustala Rada gminna. Oblicza się takowe za metr bieżący długości frontowej nieruchomości do ulicy.

4. Dla ulic, w których położone są dwa rurociągi główne lub też jeden taki rurociąg położony jest po jednej stronie tylko dla przyłączenia do sieci danej nieruchomości, składka może być podwyższona.

5. Za narożniki należy składkę uiścić tylko za front ulicy, z którego nastąpi połączenie. Za budynki, położone pomiędzy 2 ulicami, należy składkę uiścić za obie ulice wtedy, gdy budynki przyłączone są do sieci z obu ulic.

b) za wodę.

§ 35.

1. Za dostarczoną według wodomierza wodę gmina pobiera opłatę za wodę.

2. Wysokość opłaty i jej zmiany ustala Rada gminna.

§ 36.

1. Do uiszczenia opłaty zobowiązany jest właściciel gruntu.

2. W wypadku ustąpienia całego gruntu jednemu najemcy lub użytkującemu ręczy tenże za uiszczenie w miejsce właściciela.

§ 37.

Ilość pobranej wody ustalana będzie na podstawie odczytywań wodomierzy, dokonywanych co miesiąc przez upoważnione do tego przez Zarząd gminny osoby.

§ 38.

1. Opłatę za wodę wymierza Zarząd gminny co miesiąc przez nakaz płatniczy w formie rachunku.

2. Należy ją uiścić w kasie gminnej najpóźniej w ciągu dni 14 od dnia doręczenia rachunku.

§ 39.

1. Przeciwko wymiarowi opłaty za wodę przysługuje płatnikowi prawo wniesienia sprzeciwu do Zarządu gminnego w terminie czterech tygodni od dnia otrzymania nakazu płatniczego, a przeciwko decyzji Zarządu gminnego wniesienie skargi w postępowaniu sporno-administracyjnem.

2. Sprzeciw lub skarga nie wstrzymują obowiązku do uiszczenia wymierzonej opłaty.

§ 40.

W wypadkach zupełnie wyjątkowych może Zarząd gminny płatnika od opłaty za wodę częściowo lub całkowicie zwolnić.

§ 41.

Wszystkie wynikające z niniejszych przepisów opłaty są opłatami publicznemi, stanowią obciążenie rzeczowe realności i w razie niewnoszenia ich w czasie właściwym do kasy gminnej będą egzekowane trybem administracyjnym wraz z ustawowemi odsetkami.

§ 42.

Okoliczności, że wodociąg nie dostarczył spodziewanej ilości lub pożądanej jakości wody, że woda nie dosięgła wyższych piątr w nieruchomości, wreszcie, że dostarczenie wody uległo przerwie lub instalacja sama była przez pewien czas nieczynna, nie uwalniają właściciela realności od opłaty za zużytą wodę ani też nie uprawniają do żądania jakiegokolwiek odszkodowania.

§ 43.

1. Właściciel gruntu wzgl. najemca wzgl. użytkujący może sobie zapewnić umową prywatnoprawną, z podnajemcami (lokatorami) pewne odszkodowanie.

2. Przy rozłożeniu tego odszkodowania, stanowiącego częściowy lub całkowity zwrot uiszczonej gminie opłaty za wodę, na podnajemców według punktów liczy się na

1.	każdą osobę, mieszkającą lub przebywającą w danej posesji	1 punkt
2.	kuchnię	2 punkty
3.	każdy pokój	1 punkt
4.	łazienkę, za każdą osobę przebywającą w mieszkaniu, do którego łazienka należy	1 punkt
5.	osobny ustęp wodny	2 punkty
6.	ogród, jeżeli się podlewa, za każde zaczęte 10 m^2 powierzchni	1 punkt
7.	skład, za każde zaczęte 20 m^2 powierzchni	1 punkt
8.	konia lub krowę	3 punkty
9.	świnię lub kozę	1 punkt
10.	powóz osobowy, konny	2 punkty
11.	samochód osobowy	7 punktów
12.	„ ciężarowy	4 punkty
13.	ubikację przemysłową, jak restaurację, szynkownię, kawiarnię, rzeźnię, piekarnię itd.	12 punktów

3. Oprócz odszkodowania powyższego przysługuje właścicielowi nieruchomości jeszcze prawo pobierania od lokatorów 15% dodatku od kwoty ustalonego odszkodowania na utrzymanie odgałęzienia wodociągowego.

Postanowienia końcowe.

§ 44.

Przerwanie dostarczenia wody z wodociągu gminnego może wyjątkowo nastąpić na skutek piśmiennego wniosku do Zarządu gminnego właściciela realności, o ile odpowiednie przepisy miejscowej władzy policyjnej na to zezwalają.

§ 45.

1. O zmianie właściciela realności należy zawiadomić piśmiennie Zarząd gminny najpóźniej w ciągu dni 8-miu.

2. W razie niezawiadomienia Zarządu gminnego we właściwym terminie odpowiada za wszelkie należytości tak poprzedni właściciel, jak i następca jego.

§ 46.

W razie potrzeby gmina ma prawo zmieniać i uzupełniać niniejsze przepisy, zawiadamiając o tem odbiorców, którym jednak nie służy prawo żądania jakiegokolwiek odszkodowania z tego tytułu.

§ 47.

Osoby, działające wbrew niniejszy postanowieniom ulegną grzywnie do 350 zł, o ile w myśl obowiązujących przepisów nie podpadną wyższemu wymiarowi kary.

§ 48.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia przez władzę nadzorczą Równocześnie tracą moc obowiązującą

a) postanowienia Magistratu miasta Bytomia z dnia 31. maja 1900 r. o prywatnych połączeniach domowych i odgałęzieniach, na obszarze gminy Nowy Bytom,

b) ordynacja z dnia 30. marca 1926 r. oraz dodatki do tegóż z dnia 17. sierpnia 1926 r. i 12. marca 1929 r. dotyczące pobierania opłaty za wodę.

Zarząd gminny

(—) Basista
naczelnik gminy.

Wydział Powiatowy
L. dz. Sm. 552/1.

Uchwała.

Statut gminy Nowy Bytom o wodociągu gminnym z dnia 19. IV. 1934 r. zatwierdza się na podstawie § 6 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 (Zb. ust. pr. nr. 233).

Świętochłowice, dnia 29. V. 1934 r.

Komisaryczny Wydział Powiatowy

(—) Szaliński, Sobel, Tkocz.

5.

I. Dodatek

do statutu gminy Wielkie Hajduki z 11. 8. 1924 r. w przedmiocie poboru podatku od publicznych rozrywek, zabaw i widowisk.

Na podstawie art. 14 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30), rozporządzenia Wojewody Śląskiego z 18. I. 1934 r. w sprawie podatku od przedstawień kinomatograficznych (Dz. U. Śl. Nr. 2, poz. 3) oraz uchwały Rady Gminnej z dnia 13. kwietnia 1934 r. wydaje się następujący I. dodatek do statutu z dnia 11. sierpnia 1924 r. w przedmiocie poboru podatku od publicznych rozrywek, zabaw i widowisk.

§ 1.

W § 2 statutu dodaje się jako punkt 5: wszelkie amatorskie zawody sportowe z wyjątkiem zawodów konnych. Pod amatorskiemi zawodami

sportowemi rozumie się te zawody, w których uczestniczą jedynie osoby, uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymujące żadnych nagród pieniężnych. Zawodów, z których jedna z stron lub poszczególne osoby są zawodowcami nie uważa się za amatorskie zawody sportowe.

§ 2.

Po § 8 statutu wstawia się następujący § 8a.

Podatek od przedstawień kinomatograficznych, na których są wyświetlane filmy, dozwolone do wyświetlania publicznego, pobierany w stawkach procentowych od ceny biletu wstępu różniczkuje się pod względem wysokości w zależności od treści i wartości filmu z ulgowej stawki podatkowej korzystają filmy, oznaczone przez właściwe władze stampilami „Artystyczny" lub „Kształcący", jak również filmy, posiadające stampile „Temat polski".

Podatek ten wynosi:

1. Od filmów przedstawiających tematy polskie:

a) nieposiadających oceny 5%

b) posiadających ocenę „Artystyczny" 3%

c) posiadających ocenę „Kształcący" 2%

ceny biletu wstępu.

2. Od innych filmów:

a) nieposiadających oceny 25%

b) posiadających ocenę „Artystyczny" 20%

c) posiadających ocenę „Kształcący" 10%

ceny biletu wstępu.

Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu należałby się podatek według różnych stawek, stosuje się następujące zasady:

a) jeżeli są wyświetlane filmy o różnym metrażu, podatek wymierza się według stawki podatkowej dla filmu o najwyższem metrażu,

b) jeżeli są wyświetlane filmy o równym metrażu, podatek wymierza się według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest niższa.

Filmy o tematach polskich, o ile zostaną oznaczone stampilą „Krótkometrażowy" i jeżeli będą wyświetlane jako dodatki do programu zasadniczego przy innych filmach, nieposiadających stampili „Temat polski" wpływają na obniżenie ogólnej sumy obliczonego podatku komunalnego nieme o 5%, dźwiękowe o 10%, o ile zaś są one nadto oznaczone stampilą „Artystyczny„ lub „Kształcący" — nieme o 10%, dźwiękowe o 20%.

Filmy posiadające stampilę „Krótkometrażowy", „Temat polski" jeśli równocześnie są oznaczone stampilą „Reklamowy" nie wpływają na obniżenie podatku od zasadniczego programu.

W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1. maja do dnia 31. sierpnia, wymiar podatku komunalnego od przedstawień kinomatograficznych obniża się o 20% od ogólnej sumy przypadającego podatku.

Podatek komunalny od filmów, dopuszczonych do wyświetlania publicznego przed dniem 1 kwietnia 1933 r. i posiadających oceny stampilowe obowiązujące do tego czasu, będzie pobierany według następujących zasad:

a) od filmów, posiadających oceny: „Małowartościowy" i „Rozrywkowy" — według norm, ustalonych w niniejszym dodatku dla filmów nieposiadających oceny,

b) od filmów, posiadających oceny: „Dobry rozrywkowy", „Artystyczny" i „O wyższej wartości artystycznej" — według norm ustalonych w niniejszym dodatku dla filmów, posiadających ocenę „Artystyczny".

c) od filmów, posiadających oceny: „Historyczny", „Krajoznawczy" i „Naukowy" według norm ustalonych w niniejszym dodatku dla filmów, posiadających ocenę „Kształcący".

Filmy krótkometrażowe o tematach polskich, posiadające legitymacje wydane przed dniem 1 kwietnia 1933 r. o ile będą wyświetlane jako dodatki do programu zasadniczego przy innych filmach, nieposiadających stampili „Temat polski", wpływają na obniżenie ogólnej sumy obliczonego podatku komunalnego o 5% z wyjątkiem filmów, posiadających ocenę „Małowartościowy" które nie powodują żadnej obniżki.

§ 3.

§ 17 statutu otrzyma następujące brzmienie:

Podatek ryczałtowy oblicza się według miejsca używanego na urządzenia o ile nie da się obliczyć go w myśl postanowień § 14 — do 16. Wielkość ustala się przez obliczenie powierzchni miejsca przeznaczonego dla występu, widzów, łącznie z przejściami, łożami, galerją, kurytarzami i pokojami dla odświeżenia się natomiast z wyłączeniem kulis, garderoby i ustępów. O ile urządzenie odbywa się w całości lub częściowo pod gołem niebem, to pod uwagę bierze się miejsca przeznaczone dla występu i widzów, łącznie z przejściami graniczącemi werandami, namiotami itp.

Podatek ryczałtowy wynosi:

1. Za zabawy taneczne (należą do tego także uroczystości weselne z tańcami):

przy powierzchni nieprzekraczającej mtr. kw.	zwykłe zabawy taneczne na przeciąg udzielonego zezwolenia	przy udziale zamaskowanych lub przebranych osób
100	20 zł	30 zł
200	30 zł	45 zł
300	40 zł	60 zł
ponad 300	50 zł	75 zł

Przy uroczystościach weselnych z tańcami wynosi podatek tylko 50% powyższych stawek.

Jeżeli zabawa taneczna odbywa się w niezamkniętych towarzystwach, stawki te podwyższają się o 50%.

2. Za urządzenie po jednem przedstawieniu cyrkowym:

a) do 200 mtr. kw. powierzchni 10,— zł

b) powyżej 200 do 400 m. kw. powierzchni 20,— „

c) „ 400 „ 600 „ „ „ 40,— „

d) „ 600 „ 1000 „ „ „ 60,— „

e) „ 1000 mt. kw. 80,— „

3. Od przedstawień kinematograficznych, teatralnych i wykładów, o ile według § 2 nie są wolne od podatku:

a) do 50 mtr. kw. powierzchni 5,— zł

b) powyżej 50 do 100 mtr. kw. powierzchni 10,— „

c) „ 100 „ 200 „ „ „ 15,— „

d) za każde dalsze 100 „ „ „ 5,— „

4. za występy śpiewackie lub deklamacje (tak zw. tingel tangel) dziennie 6,— zł

5. za przedstawienia specjalności i teatrzyki rozmaitości, za przedstawienia gimnastyczne, ekwilibrystów, linoskoczków, tancerzy, tancerek, kuglarzy, czarodziejów, hipnotyzerów, odgadujących myśli, brzuchomówców, za pokazywanie ludzi obcych ras oraz anormalnych ludzi i zwierząt.

a) pod otwartem niebem w namiotach lub własnych pomieszczeniach 5,— zł

b) pozatem . . . . 10,— zł

6. za urządzenie wyścigów i jazdy wyścigowej, gry w nagrodę lub zakłady w strzelaniu, gry w kręgle, mocowanie się, boksingi, gimnastykowania, gry w piłkę nożną, gry w bilardzie oraz wszelkiego rodzaju, innych gier o nagrodę lub zakład, fajerwerki i puszczanie balonów i latawców . . . . 5,— zł

7. od strzelnic utrzymywanych przy 1 do 3 strzelb . . . . 1,50 zł

od każdej dalszej strzelby . . 1,— zł

8. od budy do rzucania kostkami za każdy kubek . . . . 1.50 zł

9. Za utrzymanie karuzeli i huśtawki:

a) siłą ludzką dziennie . . . 2,— zł

b) „ zwierzęcą dziennie . . . 3,— zł

c) „ motorową „ . . . 8,— zł

d) huśtawki za każdą łódkę . . 0,50 zł

10. Za utrzymywanie kolei wiszącej 3,— zł

W odpust stawki podatkowe pod cyfrą 3 do 10 podwyższają się o 100% o ile urządzenia odbędą się na placu przewidzianym dla odpustu.

Zarząd Gminny może się porozumieć z przedsiębiorcą co do należności podatkowej, o ile przeprowadzenie obliczenia według powyższego napotyka trudności.

§ 4.

Dodatek niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wielkie Hajduki, dnia 21. kwietnia 1934 r.

Naczelnik gminy

(pieczęć)

(—) Grzesik.

Sm. 526/34.

Uchwała.

I. dodatek do statutu zatwierdza się na podstawie artykułów 1, 14 i 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz. 30) zmienionej ustawą z dnia 23. III. 1933 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 9).

Świętochłowice, dnia 29. V. 1934 r.

Komisaryczny Wydział Powiatowy

(—) Szaliński, Sobel, Tkocz.

Ogłoszono:

Wielkie Hajduki, dnia 11. czerwca 1934 r.

Naczelnik gminy

(—) Grzesik

Burmistrz.

Walne zebranie

niżej podpisanej Spółdzielni Mieszkaniowej odbędzie się

w sobotę, dnia 30-go czerwca br. o godz. 17-ej

w sali Hotelu Śląskiego w Wielkich Hajdukach, przy ulicy Krakowskiej.

Porządek obrad:

1. Zagajenie i odczytanie protokółu z ostatniego Walnego Zebrania.
2. Odczytanie protokółu z rewizji, dokonanej w dniu 5, 6 i 7 lutego 1934 r. przez rewidenta Związku Rewizyjnego Spółdzielń Mieszkaniowych i Budowlano Mieszkaniowych w Polsce.
3. Zmiana §§ 6-go, 26-go, 30-go i 39-go statutu Spółdzielni,
4. Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej z czynności w roku 1933.
5. Przyjęcie bilansu i udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie Nadzorczej.
6. Wyrównanie rachunku zysków i strat w roku 1933.
7. Uzupełniające wybory do Rady Nadzorczej i zatwierdzenie członków Zarządu,
8. Wnioski bez uchwał.

Spółdzielnia Mieszkaniowa Spółdz. z o. o.

Wielkie Hajduki

Rada Nadzorcza:
(—) Grzesik, prezes.

Prenumerujcie Gazetę Powiatową!

Odbito w drukarni Konrad'a Leksan'a Świętochłowice, ul. Bytomska, Nr. 23 — Telefon 411-10